

Taran Matharu

KIO KAN

Taran Matharu

UČEDNÍK

ZJEVENÍ DÉMONA

edice
KLOKAN

Copyright © 2018 by Taran Matharu Ltd.

All rights reserved.

Translation © Jan Mrlík, 2018

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Všechny postavy a události v této knize, pokud nejsou
očividně obecně známé, jsou fiktivní a jakákoli podobnost
se skutečnými osobami, ať živými, či mrtvými,
je čistě náhodná.

Z anglického originálu The Outcast

přeložil Jan Mrlík

Redakční úprava Vlasta Kohoutová

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokán, 2018

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7543-882-9

Mapa Homina

I

Arktur se vtiskl hlouběji do stínu pokrývajících část stáje, aby tam vyčkal nejhlubší noci. Povýk z vedlejší hospody ztichl v nepřítisť hlasité mumlání, ale zatím by nebylo bezpečné vycházet ven.

Jestli půjde všechno tak, jak měl v plánu, jeho pán brzy udeří do zvonu, aby ohlásil půlnoc a dal svým zákazníkům na vědomí, že se mají vydat na opileckou pouť k domovům; těm šťastnějším stačilo jen vyškrábat se do pokojů v patře nad lokálem. Teprve potom může Arktur udělat, co zamýšlí.

Na tomto plánu pracuje už deset let – téměř dvě třetiny svého mladého života. Unikne všemu tomu bití, nekonečným hodinám dřiny a nuznému jídlu, které je jeho jedinou odměnou.

U sirotka jako Arktur se hodnota člověka posuzovala spíš podle množství odvedené práce než podle jeho povahy. Vůl funicí ve stání vedle něho byl krmený lépe než on, protože pán za něho koneckonců zaplatil několikrát víc než za Arktura, když si ho bral z místního sirotčince. Sirotek měl menší cenu než tažné zvíře.

Zahlaholil zvon a vytrhl Arktura ze zamyšlení. Zavrzaly dveře taverny a skřípění šterku na cestě provázelo odchod opilých hostů, jejichž vzdalující se hrubý smích zvolna slábl, až celé okolí znovu ztichlo. I tak uplynulo ještě plných deset minut, než se Arktur vysoukal ze stínu a s úlevou se nadechl nočního vzduchu ve stáji. Urovnal si vak na zádech a zapřemýšlel, zda v něm má všechno, co potřebuje.

Uniknout není tak jednoduché jako jenom utéct, o čemž se sám trpce přesvědčil. Než ho prodali hostinskému, víckrát zažil, že se děti rozhodly utéct ze sirotčince. Vždycky se po několika dnech vrátily vyhladovělé a zbité, někdy ještě v horším stavu.

Vychrtlé a nevzdělané děti nikde nenašly žádnou práci ani neměly kam jít. Arktur věděl, že kdyby utekl jen tak bez přípravy, skončil by jako žebráček žadonící o kus žvance, a nakonec by se vrátil s prosíkem k hospodskému. A s největší pravděpodobností by ho pán poslal zpátky do sirotčince. Zpět do pekla na zemi.

Arktur poklekl do slámy a znovu zkontroloval obsah svého vaku. Dvaatřicet šilinků – jeho celoživotní úspory ze spropitného, nalezených mincí a milodarů. S nimi může několik týdnů vydržet, než si najde nový zdroj příjmů. Huňatá kožešina, kterou zahodil projíždějící obchodník kvůli skvrně od vína, jež ji znehodnotila zrovna uprostřed, ale která se Arkturovi náramně hodila – když by musel přenocovat venku, alespoň nezmrzne. Dále měl zubatý nůž, který s velkým rizikem ukradl v kuchyni hostince. Jako zbraň proti lupičům by neobstál, ale přece jen mu dodával klidu. Dvě svíčky, kus chleba, solené vepřové a pár kousků náhradního oblečení, nic víc. Ale dost na to, aby se pokusil využít příležitosti.

Ze tmy zaznělo koňské zařetání, jež mu připomnělo, proč si vybral právě tuhle noc. Nabízela se mu možnost, jaká se dosud nenaskytla. Teprve před několika hodinami dorazil do taverny mladý šlechtic, vyčerpaný po celodenní cestě. Ani se neobtěžoval vytáhnout věci ze sedlových brašen, prostě jen pohrdavě hodil otěže Arkturovi a odvěkl se do hostince, aby si zaplatil pokoj na noc. Choval se k němu hrubě, a tak se Arktur cítil jen trochu provinile při vědomí, že toho mladíka okrade.

Věděl, kam má šlechtic namířeno. Když mladí urozenci dorostou do určitého věku, odcházejí na Vokanskou akademii, aby se tam učili umění přivolávat démony. Akademie se nacházela daleko, až u hlavního města Corcilla, na opačné straně hominské říše. Při troše štěstí by sedlové brašny mohly obsahovat všechno, co by se Arkturovi hodilo na dalekou cestu, nemluvě o tom, že bohatý mladý šlechtic zřejmě vlastní velmi cenné věci.

Připlížil se ke koni a zamlaskal jazykem, aby ho uklidnil. Jako čeledín ze stáje věděl, jak se na koně musí. Tenhle nebyl v ničem jiný než ostatní a rejdl mu čumákem v dlani, jako by tam hledal nějaký pamlsek. Pohladil ho po nozdrách, odepnul sedlové brašny a nechal je spadnout na zem.

Arktur prohledal všechny kapsy v zavazadlech a ke svému zklamání zjistil, že jsou vesměs prázdné. Žádný div, že si šlechtic brašen příliš nevšímal.

A přece kuň mladého uroence měl ohromnou cenu. Stájí prošla řada koní, ale tento nádherný hřebec měl dlouhé nohy, svalnaté kyčle a jasné, inteligentní oči. Ten by dokázal ujet každému jezdcí, který by se ho vydal pronásledovat, ať by to byli zloději, lupiči, nebo i pinkertoni, jak se nazývala hominská policie. Celkem se vědělo, že pinkertoni honí i uprchlé sirotky, když jim za to kyne dost vysoká odměna.

Arktur šátral v poslední kapse a usmál se, když prsty narázil na jakýsi pevný předmět. V šeru tmavé stáje bylo sotva vidět, ale na omak soudil, že je to stočený kus kůže. Roztáhl ho na podlaze a prsty nahmatl svitek, který se skrýval v koženém obalu.

Děravou střežou se dovnitř prodrál úzký paprsek měsíčního světla, v němž Arktur poznal, že na kusu papíru jsou černým inkoustem napsána nějaká písmena. Pozvedl jej ke světlu a zkoumal nápis podrobněji.

Ještě nedávno uměl sotva číst, protože jeho vzdělání se omezilo na jeden rok učení v sirotčinci. Naštěstí se mu celkem často dařilo přivlastnit si knihy, které nechali hosté na pokojích, a tak se během let ve čtení zdokonalil. Teď dokázal číst líp než většina obyvatel Homina, ale pořád ještě musel číst nahlas.

„Do rah lo fah lo go...“ Šeptem předčítal zmatené slabiky. Vůbec mu to nedávalo smysl, ale nedokázal přestat a nemohl od písmen odtrhnout oči. Jak polohlasem četl, tělem se mu šířil zvláště povědomý pocit, jenž začal jako tupé omámení a s každou hláskou, která mu splynula z jazyka, postupně sílil. Šero ve stáji se projasnilo a všechny barvy se zvýraznily.

„Sai lo go mai nei go...“ Slůvka téměř vrněla, zrak mu ubíhal po řádcích sem a tam, jako by si oči dělaly, co chtěly.

Srdce se mu rozbušilo. Arktur cítil, že se v něm něco zavrtělo. Ve tmě stáje cosi zablikalo. Rozvinutý kus kůže u jeho nohou zasvítíl fialovým světlem, které na jeho povrchu vykreslilo nějaké vzory. Koutkem oka rozlišil podobu pentagramu, a u každého

vrcholu pěticipé hvězdy se mihotal jakýsi symbol. Zářivá kresba tepala srdečním rytmem a pulzy provázelo tiché hučení.

Jakmile dočetl poslední řádek svitku, objevila se ve vzduchu světelná kulička a narostla v jiskřivou kouli, jejíž světlo mu hrozilo vypálit oči. Luplo mu v uších, protože hučení přešlo v ryk a ten ještě každou vteřinou sílil.

Arktur vyslovil poslední slabiky, pak odtrhl oči od svitku, vrhl se k zemi a připlácl si dlaně na uši. Cítil, jak ho zaplavuje sálavé horko, jako kdyby ležel vedle ohromné vatry. A pak zčistajasna Arkturův svět zmrtvěl.

Naprosté ticho zavalilo stáj jako těžký plášť a narušovaly je pouze Arkturovy vzlyky, mezi nimiž lapal po dechu. Křečovitě tiskl víčka a svinul se na zemi do klubíčka. Věděl, že by se měl zvednout, sebrat své věci a odjet, než někdo přijde. Ale sevřely ho ledové okovy strachu, takže se na nic nemohl a ležel na studené podlaze stáje jako zkamenělý.

Něco hlasitě prasklo – to urozencův kůň přetrhl otěž a s duněním kopyt se vyřítit do noci. Všechno to světlo, horko a hluk byly pro ušlechtilé a vycvičené zvíře příliš. Arktur si uvědomil, že nejlepší příležitost k útěku právě vyběhla ze vrat stáje, a jeho hrůza se zlomila v zoufalství.

Ve tmě zašelestila sláma a ozvalo se tiché zavrčení. Arktur ztuhl a zadržel dech. Nechal oči zavřené a ani se nehnul. Když bude hrát mrtvého, třeba to, co tam šramotí a vrčí, odejde pátrat po zajímavější kořisti.

Neznámé stvoření vydávalo stále silnější hluk a postupně se blížilo, až Arktur ucítil jeho horký, vlhký dech rovnou na svém uchu. Přes tvář mu sklouzl jazyk zanechávající usliněnou stopu – ono ho to ochutnávalo! Arktur napjal všechny svaly, neboť pochopil, že bude muset bojovat.

Se zaječením vyskočil na nohy a ohnal se zařatou pěstí. Dopadla na srstí porostlý čenich a odměnou mu bylo zakvičení, načež zvíře odskočilo zpátky. To dodalo Arkturovi odvalu a znovu zaútočil pěstí, takže tvor raději odběhl a schoval se ve stínu. Běželo to nemotorně, klopýtalo to a zakopávalo o vlastní nohy.

Arktur chňapl po svém batohu a rozběhl se k vratům. V hospodě stále ještě panovala tma a neukazovala se tam žádná známka pohybu. S úlevou se zašklebil, když zjistil, že by se mu pořád ještě mohlo podařit uprchnout. Když mu bude přát štěstí, nemusel by kůň zaběhnout příliš daleko od hostince.

Jak ale vykročil na cestu od taverny, zavalil ho nový pocit. Bolest a... krutá zrada. Zavrtěl hlavou, udělal ještě krok, ale nepříjemný pocit zesílil. Arktur pocítil, jak se mu kdesi na okraji vědomí cosi zavrtělo. Ten tvor ve stáji s ním byl nějakým způsobem propojen, jako by je svazovala mentální pupeční šňůra. Znenadání Arktura přemohl nesmírný dojem osamocení a opuštěnosti, což byly pocity jemu dobře známé.

Otočil se a zíral do temné stáje. V měsíčním světle zívala otevřená vrata jako ústí jeskyně plné stínů. Ten tvor kňučel jako pes, kterého jeho pán odkopl. V Arkturovi zahlodala vina, protože démon mu olízl tvář. Ano – právě to tam ve stáji kňučelo: démon. Šlechtic přece byl na cestě do Akademie, kde se je měl učit přivolávat. Že by se jemu, prostému čeledínovi, nevědomky podařilo zrovna tohle? Přivolat démona? Ale to přece dovedou jenom lidé urozeného původu..., nebo ne?

Démon snad vycítil pocit viny, který Arktura tížil; vyklopýtal ze stáje do měsíčního světla a nejistě pomrkával. Nebyl vůbec tak velký, jak si chlapec představoval, spíš jako větší pes. Vlastně měl i psí hlavu s párem velkých modrých očí, za nimiž se třeptil ještě druhý pár poněkud menších očí. Kryla ho srst černá jako saze a podél páteře se mu táhl pás zcuchané nízké hřívy, která přecházela v bohatý ocas připomínající liščí, jímž teď tvor usilovně vrtěl podobně jako rozdychtěné štěně. Nejpodivnější na démonovi bylo jeho tělo, svalnaté jako trup pralesní kočky, s mocnými nohama zakončenými nebezpečnými drápy.

„Co jsi zač?“ zašeptal Arktur a natáhl k tvorovi konejšivě ruku. V duchu cítil, jak démona opouští strach a nahrazuje ho dychtivá touha po polaskání. Opatrně pokročil kupředu a pak drsným, mokrým jazykem olízl nabízenou ruku.

Arktur si tvora podrobně prohlížel a hladil ho po hlavě. Přestože byl poměrně velký, působil dojmem mládeže – měl příliš

velkou hlavu a nemotorné, přehnaně silné tlapy, takže vyhlížel opravdu jako štěně.

„Ty chceš jít se mnou?“ zeptal se Arktur a škrábal tvora pod bradou. Ten zavřel oči, tlačil se na laskající ruku a samou blažeností funěl. S každým polaskáním cítil Arktur na okraji vědomí zřetelný příliv spokojenosti.

„Vsadím se, že kdejaký silniční lapka by si dvakrát rozmyslel, než by se na nás vrhl, co?“ mumlal Arktur a usmíval se. „Doufejme, žeš nevyplašil i toho koně. Budeme ho dneska v noci potřebovat.“

Otočil se právě včas, aby zahlédl klacek, který mu letěl do obličeje.

Výbuch bolesti.

A pak nic.

2

Arktur se probudil do tmy. Nekonečnou mučivou chvílí byl přesvědčen, že při útoku přišel o zrak. Až úzký střípek světla na konci místnosti ho přesvědčil o opaku.

Vzduch tam byl zatuchlý a těžký, jako by tudy už nějakou dobu neprofoukl průvan. Kamenná podlaha, na níž ležel, ho okrádala o teplo a neposkytovala mu žádné pohodlí. Při každém pohybu mu lebkou prošlehla bolest, a když si opatrně osahal spánek, nahmatal bouli velkou jako husí vejce.

Přiměl se vstát, aby prozkoumal místo, kde se nachází. Možná že když se mu podaří doplížit k tomu světlu, mohl by zavolat o pomoc. Pokusil se promluvit, ale z hrdla mu nevyšlo víc než drsné zakrácání. Trýznil ho tak příšerný pocit žízně, jaký ještě nezažil. Opuchlý jazyk se mu lepil na patro jako plátek soleného vepřového.

Ve směru od nepatrného světla se ozvaly hlasité, rázné kročeje. Dveře – pod nimiž prosvítalo to světlo – se rozletěly dokořán a oslepila ho zář hořící louče. Pomrkal a kryl si oči dlaní.

„No tak už ses probral?“ osopil se na něho chladný hlas a přichozí pozvedl louč výš.

Arktur zašvidral a zahlédl mosazné knoflíky na černých šatech – tak vypadala uniforma pinkertonů. Ten muž měl docela příjemnou tvář, v ní však kruté oči, jež neznaly soucit. Přistoupil k Arkturovi a přidřep, aby si ho prohlédl zblízka.

Arktur si všiml, že pinkerton drží v ruce konvici s vodou a chňapl po ní, nedbaje na nějakou slušnost. Hltal vodu hlubokými, mocnými doušky a naplnil si žaludek, až v něm žbluňkalo jako v napůl prázdné tykvi. Muž se zasmál, bezohledně sevřel Arkturovi rameno a zvedl ho na nohy.

„Děkuji za vodu,“ vykoktal Arktur, jemuž se po prudkém postavení začala točit hlava.

„Ta nebyla na pití. Tou jsem tě chtěl polít, abych tu tvou línou mršinu probudil. Už dva dny se probíráš a zase omdlíváš. Ten šlechtic tě musel praštit opravdu pořádně.“ Pinkerton se opět dal do smíchu, načež Arktura vytáhl z cely na úzkou chodbu.

„Kam jdeme?“ vykoktal Arktur, jemuž se udělalo nevolno, točila se mu hlava a zvedal se mu žaludek.

Pokaždé, když pohnul hlavou, ho v ní ostře zabolelo, jako by se mu do mozku zabodávaly jehly, a měl pocit, jako by mu v lebce práskaly blesky. Démona cítil na samém okraji vědomí, zavaleného zmatkem a hrůzou.

Arktur by dal přednost tomu, kdyby mohl vnímat jen vlastní vědomí. Na bolest byl zvyklý, protože jeho pán ho zmlátil pokaždé, když na to dostal náladu. Co nemohl snést, to byl pocit strachu, který vnímal u svého démona. Sám měl vlastních obav až dost, a pinkerton, který jeho otázku nebral na vědomí, ho dál vlekl do nějakých schodů.

Schodiště ústilo do nevelké chodby, jež končila vyřezávanými dvoukřídlovými dveřmi z tmavého dubu, opatřenými heraldickým štítem nějakého šlechtického rodu. Samy dveře vypovídaly o moci a bohatství dávného data, které se dědí z generace na generaci. Stěny chodby zdobily malby – portréty starých mužů s očima jako korálky, které ho zdánlivě sledovaly, když procházel kolem.

„Musíš tam jít sám. A pospěš si. Král na nikoho dlouho nečeká,“ vyštěkl pinkerton a pak se uchechtl, když viděl užaslý výraz v Arkturově obličejí. „Je to tak, kluku. Zamotal ses do *pořádného* průšvihů.“

Prostrčil Arktura dveřmi a pak je za ním zabouchl.

Arktur klopýtl a upadl na zem, ale jeho pád ztlumila měkká medvědí kůže rozprostřená na podlaze. Stěny místnosti lemovaly police plné knih, jež ponechávaly volný prostor jen pro dveře za jeho zády a krb v čele místnosti, v němž praskal oheň. Bylo tam nepříjemné vedro, jako by pokoj sloužil coby potní chýše, v níž se nemocný člověk očišťuje od choroby.

U krbu stála dvě křesla a stolička. Nejnížší sedadlo obsadil mladý šlechtic, který upíral na Arktura nervózní pohled. Za ním seděli dva muži středního věku, jimž na spáncích prokvétaly vlasy stříbrem. Jeden se velmi podobal portrétům na chodbě, hlavně černýma blýskavýma očima a orlím nosem. Mladý šlechtic se mu podobal natolik, že je Arktur odhadl na otce se synem.

Druhému muži zdobila hlavu zlatá čelenka. Mračil se tak, že jinak pohlednou tvář měl zkřivenou do divošského šklebu. To nemohl být nikdo jiný než král Alfric, vládce Homina. Všichni tři na sobě měli drahé oblečení, samý samet, hedvábí a stříbrné krajky.

„Pověz nám, jak přesně se to sběhlo, Charlesi,“ zavrčel tiše a zlostně král Alfric na mladého uroence. „Na nic nezapomeň.“

„Už jsem vám to povídal. V jakési špinavé krčmě kousek od Boreasu jsem nechal invokační svitek i s podložkou v sedlové brašně a šel jsem spát. Probudil mě nějaký velký kravál zvenčí, tak jsem se šel podívat, co se děje. A pak jsem uviděl tohoto... darebáka..., jak se mazlí s mým démonem!“ Charlesovi při řeči létaly sliny od rtů, když chvějícím se prstem ukazoval na Arktura. „Praštil jsem ho obuškem a poslal hostinského, aby přivedl pinkertony. Zatím jsem zavřel toho lotra do stáje. Ale mě byste neměli vyslyšet. Ptejte se toho delikventa.“

„Ke králi budeš mluvit uctivě!“ zařval otec, vyskočil z křesla a vlepil Charlesovi pořádnou facku. Pak sklonil hlavu a uklonil se před králem, ale ten jenom zamyšleně a lhotejně máchl rukou.

„Uklidni se, Royce. Máme na starost důležitější věci než nějaké drobnosti z etikety.“ Král se obrátil na Arktura a věnoval mu neupřímný úsměv, aby se pokusil ho uklidnit. Dosáhl přesně opačného účinku.

„Dobře poslouchej, čeledíne. Jsi jediný svědek krádeže démona, který patří lordu Favershamovi..., či přesněji patří jeho synovi. Svitek a invokační podložka, o kterých se zmiňoval Charles, jsou prostředky, kterými se přenáší démon z moci jednoho šlechtice do moci jiného, obvykle z rodiče na dítě. Tak, teď bedlivě a důkladně přemýšlej. Kdo to byl, kdo vzal ty věci z vaku a přivolal ve stáji démona? Viděl jsi na jejich oblečení nějaké znaky nebo třeba erbovní barvy?“

Král Alfric se otočil zpět k lordu Favershamovi, ještě než stačil Arktur odpovědět, a to bylo jen dobře, protože se mu pořád ještě v hlavě pletlo páté přes deváté.

„Lord Lovett byl požehnán čtyřmi potomky se schopnostmi invokátorů, ačkoli obyčejně se tento dar vztahuje jen na prvorozeného. Jeho nejmladší dcera letos nastupuje do Vokanské akademie, právě jako Charles. Opatřit pro ni démona, už čtvrtého, může být hodně obtížné, zvláště pro tak slabého invokátora, jako je Lovett. Nenapadá tě...?“

„Můj pane, ten by se toho neodvážil. Lovettové mají panství v Calgary, je to v každém směru chudičké léno, prakticky jen několik farem a řek. To by pro něho znamenalo neúnosné riziko. Kdyby ho při něčem takovém chytili, moje garda by vpadla do Calgary a já bych dostal zpátky, co mi patří, a ještě něco navíc. S tvým svolením, samozřejmě.“ Lord Faversham se znovu uctivě uklonil.

„Samozřejmě,“ přikývl Alfric a znovu upřel zkoumavý pohled na Arktura.

„Tak kdo to byl?“ zeptal se Charles potichu, ale hrozivě. Na tváři mu hořel otisk otcovy dlaně. „Kdo mi ukradl démona?“

Arktur se ještě pořád nestačil probrat z ohromení a nebyl schopen odpovědět. Vylhat se z toho mu připadalo jako nejjistější řešení. Hodit to na nějakou záhadnou osobu, šlechtice se zahalenou tváří, který se vloudil do stáje uprostřed noci. Naský-

tala se však otázka, jestli ho pak nechají naživu, když ví o téhle patálii. A i kdyby ano, co potom? Zpátky do sirotčince, aby tam hladověl spolu s ostatními dětmi, o které nikdo nestojí?

Snad by bylo lépe zariskovat a povědět pravdu – pak se uvidí. O případu, kdy by plebejec dokázal přivolávat demony, nikdo nikdy neslyšel, a tahle vlastnost by mu mohla obrátit život naruby. Když člověka tíží hromada nesnází, vždycky je rozumné přeskupit to, co ho tiskne k zemi.

„Udělal jsem to já,“ prohlásil tak sebevědomě, jak jen byl schopen. „Já jsem přivolal démona. Cítím ho i teď.“

Následovala chvíle ticha, pak se ale ozval kdákavý smích, když se král a lord Faversham svorně rozchechtali. Dokonce i Charles posměšně zafrkal, nicméně v očích mu pořád seděla nepřehlédnutelná zlovolnost. Arktur seděl tiše a zatíнал zuby.

Král zvedl ruku a zarazil všechen smích. Jeho úsměv se teď smrskl na úzkou škvíru mezi svraskalými rty.

„Charlesi, přístup ke mně,“ pokynul mladému šlechtici, pak se k němu naklonil a něco mu pošeptal do ucha. Charles zaváhal, pak vyšel z místnosti a práskl za sebou dveřmi.

Král spojil prsty obou rukou do stříšky a hleděl na Arktura. Z výrazu jeho šedých očí se nedalo nic vyčíst. Zato lord Faversham bubnoval prsty do područky křesla, jak se ho nečekaně zmocnila nervozita. Bez ohledu na horko panující v místnosti se Arktur pod královým pátravým pohledem zachvěl.

„Hraješ s námi nebezpečnou hru,“ ozval se lord Faversham a přimhouřenýma očima zle shlížel na Arktura. „Zaplatili ti, abys nám vykládal tuhle smyšlenou historku? Protože jestli tě jen na okamžik napadlo, že nám budeš drze lhát a dostaneš se z tohoto hradu živý, tak se náramně pleteš.“

„Je to pravda,“ opáčil Arktur a hnětlo ho, že se mu při tom třese hlas. „Přečetl jsem nahlas svitek a pak se objevil démon.“

„Neurození nedokážou přivolat demony,“ vyštěkl král, jehož se začala zmocňovat netrpělivost. „Tento dar se přenáší jako pokrevní dědictví vždycky na prvorozeného potomka, někdy na jeho sourozence. V Hominu jsou už po dva tisíce let výlučnými invokátory jen příslušníci šlechtických rodů. Takže máš

poslední možnost. Když mi řekneš pravdu a označíš toho zloděje, dostaneš čtyři tisíce šilinků a dám tě dopravit do Corcilla. Nic lepšího nemůžeš čekat.“

Arktur však v té chvíli pocítil něco nového: cosi v něm drásalo jako kočičí drápy. Vnímal bolest, vzdálenou, ale velmi krutou, jež plynula z psychického propojení s démonem. Silné bolestivé rány ho přiměly padnout na kolena a utrpení jako by se mu zadíralo do lebky. Nový příval bolesti spolu s účinkem dřívějších zranění ho téměř připravily o vědomí.

„Vy mu ubližujete!“ vykřikl a zabořil hlavu do srsti medvědí kůže, jež tu sloužila jako předložka.

„Kdy konečně přestaneš s tou fraškou!“ zavrčel lord Faversham a pořádně Arktura nakopl. Král však pozvedl kostnatý prst a ukázal jím na vchod do knihovny.

„Zatímco tady spolu mluvíme, tvůj syn dole v přízemí bičuje toho démona, jak jsem mu poručil. Doufal jsem, že tím zloději přivodím nějaké nesnáze. A zatím, jak se zdá, jsme ho rovnou dopadli.“ Král se usmíval, zato Arktur sténal bolestí.

Sotva dokázal pochytit smysl králových slov, protože stále nové přívaly bolesti ho téměř olupovaly o schopnost myslet.

„Co jsi zač, kluku?“ zavrčel lord Faversham. Chytil Arktura za límec, zvedl ho z podlahy a podržel ve vzduchu. „Tvoje mas-kování za čeledína jsme prokoukli. Řekni, ke kterému šlechtic-kému rodu patříš, a možná vyvázneš s mírnějším trestem. Patříš k Sinclairům? Nebo k Fitzroyům?“

„Ne..., k žádnému rodu...,“ zasípal Arktur.

„Puť ho, Royci,“ přikázal král a vytrhl Arktura ze sevření lorda Favershama ještě dřív, než mohl šlechtic jeho rozkaz vykonat. „Tenhle kluk není žádný podvodník. Copak to nepoznáš podle jeho přízvuku a chování? A smrdí tak, že je z něho chudoba cítit na sto honů.“

„Co to říkáte?“ vyprskl lord Faversham a ztěžka oddychoval. „Že ten kluk mluví pravdu?“

„Říkám,“ zamumlal král a poklepal se dlouhým prstem po bradě, „že tenhle chlapec je... něco úplně nového.“

3

A rktura strčili zpátky do tmavé cely, ale tentokrát mu tam nechali vědro vody a kus čerstvého chleba. Lačně se do něho pustil a vychutnával teplou měkkou střídku. Naopak jeho démonovi se žádné podobné péče nedostalo a jeho žízeň a hlad chlapce trýznily nekonečně dlouhé hodiny. Bušil na dveře a žádal, aby zvířeti dali napít a najíst, ale dosáhl jen toho, že mu pinkerton sprostě vynadal a pak už bylo ticho.

Nakonec vyprázdnil celé vědro a znovu mu začalo hladem kručet v žaludku. A opět ho vyvlekli z cely a bočními dveřmi vystrkali na nádvoří.

Tam na něho čekali lord Faversham a jeho syn. Tvářili se zachmuřeně a zamyšleně, očividně měli mizernou náladu. Vedle nich ležela na zemi rozměrná bedna, opatřená podivným koženým postrojem.

Arktur se vlekl k nim, ale chvatně se rozhlížel po okolí, jestli mu nepadne do oka nějaká úniková cesta. Nádvoří obklopovala vysoká zeď z přitesaných kamenů, porostlá bujným břečtanem. Nad vjezdem se lomil komplikovaný oblouk a přehrazovala jej těžká železná brána.

„Tak ty jsi pořád ještě naživu,“ poznamenal Charles otráveně a kopl do štěrku, jímž bylo nádvoří vysypáno. „Doufal jsem, že bys mohl umřít v té...“

„To ne, Charlesi,“ zarazil ho lord Faversham. „Král už o tom klukovi... určitým způsobem rozhodl, a ty to dobře víš. Dokud bude v naší péči, nesmí mu nikdo zkrivit ani vlásek, rozumíš mi dobře?“

„Ano, otče,“ vzdychl Charles.

Arktur mlčel a upíral pohled k vlastním nohám. Chystají se ho někam odvléct? Kupodivu ho taková možnost nijak zvlášť neděsila. Cokoli bude lepší než se vrátit zpátky do toho hostince.

Ted' zase vnímal svého démona, dokonce v takové blízkosti, že slabě cítil jeho pach. Bedna vedle něho se otřásla. Arktur se na ni podíval pozorněji a zatajil dech.

Démon byl zavřený uvnitř. Poklekl a přiložil dlaň ke dřevěné stěně bedny a snažil se do ní vyslat vjemy klidu a bezpečí, ačkoli jeho samotného tížily pochybnosti, co mu přinese budoucnost. Bedna se postupně přestala otřásat. Chlemtavé zvuky, které se z ní ozvaly, mu přinesly alespoň částečnou úlevu, protože si uvědomil, že démonovi konečně dali aspoň vodu. Jak se zdálo, prozatím je Favershamové chtěli oba uchovat naživu.

„Už jsou tady,“ řekl Charles a ukázal k obloze.

Na nebi se vznášely dva body jako ptáci kroužící nad kukuříčným polem. Pomalu, ale jistě se oba body zvětšovaly, až nakonec kousek od Favershamových a Arktura přistáli na nádvoří dva okřídlení tvorové, na nichž se leskly peří i srst.

Když plácali širokými křídly, aby je mohli složit, musel Arktur ustoupit o několik kroků zpátky. Ve vzduchu poletovalo několik žlutohnědých pírek. Tvorové připomínali okřídlené jeleny o velikosti koně a z čel jim vyrůstalo impozantní rozvětvené paroží. Přední nohy měli zakončené kopyty, avšak zadní zdobily spáry připomínající nohy sokola, včetně smrtelně nebezpečných drápů, které zatínali do země. Namísto obvyklého krátkého ocásku, jaký mívá jelení zvěř, se tito démoni pyšnili dlouhými ocasními pery.

Obě zvířata nesla postroje a uzdy z leštěné kůže a v sedlech seděly dvě jezdkyňe velkolepě ustrojené v tmavomodrých uniformách se zlatými epoletami a blyštivými zlatými knoflíky. Stáhly si z hlav kožené letecké kukly a z očí tmavé brýle a se zřetelnými úlevnými vzdechy si roztrásly vlasy skryté pod kuklami.

Jedna jezdkyňe sesedla, objala Charlese a políbila ho na čelo. Nádhernou tvář jí rámovaly zlaté vlasy. Arktur se zachvěl, protože pochopil, že je to Charlesova matka. Lady Favershamová platila po celém Hominu za jednu z největších krasavic.

Když se však obrátila k Arkturovi, krásnou tvář měla chladnou a krutou.

„To on je ten důvod, proč jsme tady?“ pronesla ledově a pozořovala chlapce přimhouřenýma očima. „Letěly jsme celou noc.“

„Kvůli tomu klukovi, ano, ale taky proto, že Charles není schopen urazit půlden cesty, aniž by přišel o svého démona!“ zavrčel lord Faversham. „Je potřeba ho dopravit do Vokanské akademie vzduchem, protože se nedá spoléhat, že by to dokázal sám, nemluvě o tom, že už se zpozdil k začátku akademického roku. Budeš mu muset dát nový invokační svitek, protože jinak by tam nesměl ani nastoupit. Je ohromná škoda, že svého perytona potřebuješ ke službě v Nebeském oddílu. Takže bude muset dostat toho druhého démona.“

„Tys ztratil svého kanida? Víš vůbec, co všechno musel tvůj otec riskovat, aby pro tebe tu fenku chytil?“ zasyčela lady Favershamová, chytila Charlese za ucho a její zlost propukla stejně náhle, jako se objevila na nádvoří. „Teď ti budu muset dát svého aracha, kterého jsem chytila teprve před pár týdny!“

Charles kňučel jako malé děcko a tahal matku za ruku, dokud ho se znechuceným zabručením nepustila.

Arktur lapal všechny informace, ukládal si do paměti jména různých druhů démonů a konečně zjistil, že ten jeho je samice. Tušil, že demony je možné nějak darovat prostřednictvím svitků, ale teď pochopil, že je napřed nutné je chytit. Jestli má přežít týdny, které ho čekají, potřebuje se naučit všechno, co se mu naskytne.

Jeho povědomí o světě invokátorů bylo mizivé. Žil vysoko na severu, daleko od jižní hranice Homina, kde docházelo k většině vojenských střetů. Ačkoli jeho země nebyla oficiálně ve válce s orkými kmeny, které žily při hranici, přece šlechtici se svými družinami a královská armáda hlídkovali po celé délce hranice, aby udržovali hominské území v bezpečí před občasnými loupeživými výpady orků. Město Boreas, v němž Arktur žil, však leželo na samém severu Homina, nedaleko hranic s územím elfů.

Sesedla i druhá jezdkyňě, brunetka s dlouhými copy, jež jí spadaly téměř k pasu. Uctivě se uklonila lordu Favershamovi a pak začala upevňovat bednu ke koženému řemenu, který potom zapnula pod břichem svého zvířete. Všimla si Arkturova ostražitého výrazu, usmála se a zamrkala na něho. Odpověděl váhavým pousmáním, které se vytratilo v okamžiku, kdy na něho lady Favershamová lusklá prsty.

„Ty, kluku, kdyby o tebe neměl král takový zájem, pověšila bych tě na šibenici, než bys mrkl okem. Favershamům nikdo nebude nic krást, zvlášť ne takový špinavý pohůnek od dobytka.“

Charles stojící za jejími zády věnoval Arkturovi nenávistný úsměv a přejel si prstem přes hrdlo. Arktur mu vzdoroval mrazivým pohledem, přestože měl pocit, jako by mu srdce sevřela ledová ruka. Tentokrát to byl jeho démon, kdo ho uklidňoval. Duchovním spojením k němu šely vlny povzbuzení a podpory, protože démon vycítil, že chlapec zažívá velkou úzkost.

„Hlídej si záda, kluku,“ ucedila lady Favershamová, na kterou neudělalo nejmenší dojem, že se Arktur očividně příliš nebojí.

Kolem nich spěšně prošel sluha, který za sebou vlekl těžký kufr, a ten pak upevnil k perytonovi lady Favershamové.

„Dávej na to pozor,“ poroučel mu Charles a přistoupil blíž, aby kontroloval, jak sluha kufr zavěšuje. „Nestojím o to, abych měl všechno oblečení pomačkané jen proto, že to neuděláš pořádně.“

Sluha se uklonil a ve tváři se mu objevil polekaný výraz. Nemohl být o mnoho starší než Arktur a zdál se polomrtvý hladu. Arktur si v duchu gratuloval, že nemusí zůstat ve zdejší sídle jako sluha.

„Ofélie, víš určitě, že peryton podporuče Cavendishové toho kanida unese?“ zeptal se lord Faversham manželky.

„Vždyť je to teprve štěně,“ odvětila lady Favershamová. „Kdyby byla úplně dospělá, tak by s ní mohl být na dlouhou vzdálenost problém, ale naštěstí jsi ji chytil ještě mladou.“

„Můj Hubert je silný jako býk!“ ozvala se podporuče Cavendishová a zadrhla poslední uzel na silných kožených úvazcích, jimiž byla bedna s kanidem zavěšena pod jejího démona. Znovu na Arktura zamrkala a chlapec se podívil, jak je mladá. Sotva jí mohlo být víc než osmnáct, a přesto nosila důstojnickou uniformu. Podporuče se hladce vyšvihla do sedla svého démonického oře a pak poplácala na sedlo za sebou.

„Radši bychom měli vyrazit, jestli máme doletět do Akademie dřív, než padne tma. Protože povezu těžší náklad než vy, kapitánko Favershamová, asi bych měla odletět o něco dřív, pokud vám to nevádí,“ zeptala se invokátorka a pohládila Huberta po šíji.

Vokanská akademie... má to snad znamenat, že by tam měl studovat? To pomyslení Arktura vzrušovalo a současně děsilo.

Lady Favershamová odpověděla podporučici Cavendishové úsečným přikývnutím, upřela na Arktura poslední nenávistný pohled a pak se vydala k zámku. Arktur zaváhal, než přistoupil k perytonovi a pozvedl ruku. Podporučice Cavendishová ho za ni pevně uchopila a překvapivě snadno ho vytáhla nahoru za sebe. Démon rozepjal křídla a Arktur pocítil pod nohama pohybující se pletence Hubertových svalů.

„Pevně se drž,“ zamumlala jezdkyň, vzala jeho ruce a vložila si je kolem pasu. „Doufám, že máš silný žaludek.“

Peryton máchl perutěmi. A podruhé.

A náraz se ocitli ve vzduchu.

4

Svět se pod Arkturem rozvinul jako přikrývka sešitá z kousků různých tkanin, obilná a ostatní pole rozdělovala zemi na zelené, žluté a hnědé čtverečky. S každým máchnutím perytonových křídel se blížili bílé hradbě tvořené chomáči mraků, jež jim visela nad hlavami. Zanedlouho se vnořili do mlhy a obklopila je neposkvrněná běl, jakou Arktur ještě neviděl. Vychutnával chladný vzduch, otvíral ústa a na jazyk chytal kapičky vody. Ale až příliš brzy to skončilo, protože se vyřítili nad mračný příkrov a zalila je sluneční záře.

„Ty se opravdu držíš jako klíště, chlapče!“ uchechtla se podporučice Cavendishová a mlaskla na Huberta. Peryton zvolnil tempo letu a snesli se těsně nad hladinu mračen. Při každém záběru křídla se vznesli o něco výš, aby pak zase maličko poklesli.

„Omlouvám se,“ vydechl Arktur, který si až v té chvíli uvědomil, že jezdkyňi pevně svírá v pase. Povolil sevření a rozhlí-